

## Reč života - septembar 2016.

### „Sve je vaše, a vi Hristovi, a Hristos Božji.“ (1 Kor 3, 22–23)

Nalazimo se u hrišćanskoj zajednici u Korintu, živahnoj zajednici punoj inicijative, koju iznutra animiraju grupe vezane uz razne harizmatске vođe. Odatle napetosti među ličnostima i grupama, podele, kult ličnosti i želja za isticanjem. Apostol Pavao odlučno interveniše podsećajući sve da pored bogatstva i raznolikosti darova i vođa, u zajednici postoji nešto mnogo dublje što ih povezuje u jedinstvo, a to je pripadnost Bogu.

Još jednom odzvanja velika hrišćanska poruka: Bog je sa nama, mi nismo bespomoćni, siročad prepuštena sebi, nego Njegova deca, Njegovi smo. Kao pravom ocu stalo Mu je do svakoga od nas, da nam ne bi nedostajalo ništa što je potrebno za naše dobro. Štaviše, obiluje u ljubavi i darovanju: „Sve je vaše“, kaže Pavao, „bilo svet, ili život, ili smrt, ili sadašnje, ili buduće: sve je vaše.“ Dao nam je čak i svog Sina Isusa.

Kojeg li ogromnog poverenja s Božje strane kad je sve to stavio u naše ruke! Koliko puta smo zloupotrebili Njegove darove! Mislili smo da smo gospodari svega stvorenog, sve dotle da smo ga pljačkali i otimali; da smo gospodari naše braće i sestara, sve dotle da smo ih porobljavali i ubijali; da smo gospodari svog života, uništavajući ga u narcizmu i degradaciji.

Ogroman dar Božji izražen rečima „sve je vaše“ traži zahvalnost. Mi se često žalimo da nešto nemamo i obraćamo se Bogu samo da bismo to dobili. Zašto ne pogledamo oko sebe i ne otkrijemo sve ono dobro i lepo što nas okružuje? Zašto ne kažemo *Hvala* Bogu za ono što nam daje svakog dana?

Reči „sve je vaše“ sadrže i odgovornost. Zahtevaju od nas brižnost, nežnost, brigu za ono što nam je povereno: ceo svet i sva ljudska bića; istu onu brižnost s kojom Isus brine za nas („vi ste Hristovi“) i s kojom Otac brine za Isusa („Hristos je Božji“).

Moramo znati da se radujemo s onima koji se raduju i plaćemo s onima koji plaču, spremni da čujemo svaki vapaj, osetimo podelu, bol, nasilje kao nešto što nam pripada, podelimo ga da bismo sve pretvorili u ljubav. Sve nam je poklonjeno da bismo to prineli Hristu, punoći života, Bogu, to jest krajnjem cilju, dajući svakoj stvari i svakoj ličnosti njeno dostojanstvo i njegov najdublji značaj.

Jednog dana u leto 1949. godine, [Kjara Lubik](#) je osetila takvo jedinstvo sa Hristom da se osećala vezanom uz Njega kao verenica s Verenikom. Počela je da razmišlja o mirazu koji treba da Mu donese na dar i shvatila je da to mora da bude sve stvoreno! Sa svoje strane On će joj doneti u baštinu sav raj. Zatim se setila reči psalma: 'Zatraži samo, i daću ti narode u baštinu, i u posed krajeve zemaljske.'<sup>[1]</sup> Poverovali smo i zatražili. Dao nam je sve da bismo Mu sve prineli, a On će nama dati nebo: mi Njemu stvoreno, On nama nestvoreno.«

Govoreći o Pokretu koji je osnovala i u kojem je preispitivala samu sebe, Kjara Lubik je pred kraj života, napisala: „Koja je moja poslednja želja u ovom trenutku? Želela bih da Delo Marijino [Pokret fokolara],

na kraju vremena, kad će jednostušno čekati da se pojavi pred Isusom napuštenim i uskrslim, može da ponovi reči francuskog teologa Žaka Leklerka koje me uvek ganu: '...U onaj dan, o, Bože moj, doći ću k Tebi... Poći ću Ti u susret, moj Bože [...] s mojim najluđim snom: doneću Ti svet u rukama.'"[2]

*Fabio Čardi*

[1] Ps 2,8.

[2] Chiara Lubich, Il grido, Città Nuova, Roma 2000, p. 129-130.